

Arrest

nr. 158 242 van 11 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard wordt en de beslissing van 5 september 2013 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 4 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 1 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 3 januari 2011 dient verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 12 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 129 121 van 10 september 2014 het beroep verwerpt.

Op 12 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 mei 2013 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 5 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 september 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene sinds 22 februari 2005 in België verblijft, reeds een ruime kring van sociale contacten opgebouwd zou hebben, verscheidende stadia heeft doorlopen, cursussen Nederlands zou gevolgd hebben, werkwilbig zou zijn (de arbeidsovereenkomst waarnaar de advocaat verwijst, wed niet aan de bijlagen toegevoegd) en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Verder wordt in de aanvraag aangehaald dat een terugkeer naar het land van herkomst voor verzoeker een belangrijke aderlating zou betekenen aangezien hij zijn opgebouwde banden zou verliezen. Dit element vormt echter geen buitengewone omstandigheid omdat verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 22 februari 2005, deze asielaanvraag werd afgesloten op 18 juli 2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dan aan hem betekend werd op 06 juni 2005 en verbleef nadien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk 4 maanden 26 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt in de aanvraag aan dat de buitengewone omstandigheden nog steeds aanwezig zouden zijn en # dat zij nog steeds zouden gelden, gelet op het feit dat de vorige aanvraag 9bis van betrokkene afgesloten werd ' met een ontvankelijke doch ongegronde beslissing. Het is echter niet omdat een aanvraag ooit ontvankelijk werd verklaard, dat in de toekomst ook altijd zo zal zijn. Deze redenering van verzoeker kan niet gevolgd worden vermits de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. Iedere aanvraag tot regularisatie wordt opnieuw onderzocht.

Betrokkene was op de vlucht voor het etnisch geweld in Nigeria dat heerst tussen zijn etnie (de Urhobo) en de Ijaw. De ouders van betrokkene zouden vermoord zijn en hijzelf kon ternauwernood ontsnappen. Volgens Meester H. is het onmogelijk voor betrokkene om terug te keren naar zijn land van herkomst onder andere omdat hij er vrees door het door twisten verscheurde land te worden meegesleurd. De mogelijkheid zou aanwezig zijn dat de fysieke integriteit van verzoeker ernstig bedreigd zou worden indien hij verplicht zou worden terug te keren, verzoeker verplichten terug te keren zou dan ook een inbreuk vormen op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De raadshere heeft echter geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat de

fysieke integriteit van betrokkene effectief in gevaar zou zijn en artikel 3 EVRM geschonden zou worden bij een terugkeer naar diens land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkene heeft dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is.

De loutere vermelding dat betrokkene vreest dat zijn fysieke integriteit ernstig bedreigd zou worden en dat artikel 3 EVRM geschonden zou worden, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Daarenboven werden geen nieuwe elementen aangehaald als diegene die niet weerhouden werden door de bevoegde asielinstanties en die door deze asielinstanties ongeloofwaardig bevonden werden. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene heeft een relatie met mevrouw D. M. (R.R.: ...) met wie hij sinds 13 februari 2013 ook wettelijk samenwoont (zie verklaring wettelijke samenwoning dd. 13.02.2013). Mevrouw D. van Guinese origine, werd geregulariseerd en is in het bezit van een B-kaart geldig tot 15 juni 2016. Betrokkene verplichten terug te keren naar zijn land van herkomst zou volgens zijn advocaat dan ook een inbreuk betekenen op artikel 8 EVRM dat het gezinsleven van mensen beschermt. Er dient opgemerkt te worden dat om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het kader van een duurzame relatie betrokkene de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in artikel 10bis van de wet van 15 december 1980. In zijn arrest dd. 27 mei 2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers het volgende : "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)". Uit het voorgaande blijkt dat het aanhalen van artikel 8 van het EVRM niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis van de wet van 15 december 1980. Daarenboven zouden betrokkenen desgewenst samen naar Nigeria kunnen gaan. Er werd niet aangetoond dat mevrouw D. in de onmogelijkheid verkeert om betrokkene eventueel naar Nigeria te vergezellen."

Op 5 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing houdende een inreisverbod, aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 september 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied van datum 12 september 2012 aan hem betekend op 08 oktober 2012.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene na het betekenen van dit bevel, nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 06 mei 2013."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een inreisverbod, aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. *In casu* toont verzoeker de samenhang tussen de eerste en de tweede bestreden beslissing die een andere juridische en feitelijke basis heeft, niet aan. De raadvrouw van verzoeker betwist het gebrek aan samenhang nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM heeft aangevoerd waardoor het risico bestaat dat bij een splitsing van dit beroep door de Raad tegenstrijdige beslissingen zouden kunnen worden genomen. De Raad merkt evenwel op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de andere bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf wordt gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het inreisverbod kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105). De opgeworpen middelen in het verzoekschrift zullen dan ook enkel besproken worden voor zover zij betrekking hebben op de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1 In het enige middel dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsverplichting, de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie besliste dat verzoekers aanvraag onontvankelijk is, daar volgens haar verzoeker geen aanspraak kan maken op bescherming van artikel 8 van het EVRM;

Dat verzoeker immers wettelijk samenwoont met mevrouw D. M., van Guineese nationaliteit;

Dat het geen inbreuk betekent op artikel 8 EVRM om van verzoeker te verlangen terug te keren naar Nigeria en mevrouw D. niet bewijst dat het haar onmogelijk is om verzoeker naar Nigeria te vergezellen;

Terwijl het voor zich spreekt dat men van een Guineese onderdaan niet mag verwachten dat zij alles opgeeft om zonder meer in Nigeria, een land dat ze niet kent en nog nooit heeft gezien, te gaan wonen.

Toelichting bij dit middel

Het verzoek is volgens de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie onontvankelijk, omdat verzoeker met zijn partner naar Nigeria zou kunnen vertrekken, om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen.

Het laat zich uiteraard enerzijds raden dat dit verzoek negatief zal worden bejegend en anderzijds verlangt de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie dat verzoekers partner mee gaat naar Nigeria, en dit als Guineese staatsburger.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie verlangt m.a.w. dat verzoeker zijn partner meeneemt naar een voor haar onbekend land, waar ze nog nooit is geweest en waar ze niemand kent en tegelijk meent de staatssecretaris dat dit geen inbreuk vormt op de recht op een gezinsleven, zoals verwoord in artikel 8 van het EVRM.

Het spreekt voor zich dat de partner van verzoeker het zich niet kan permitteren om haar leven dat ze zelf zorgvuldig uitbouwde in België, op te geven, zodat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie uiteindelijk bewust aanstuurt op het opgeven van dit gezinsleven. De beslissing schendt dan ook weldegelijk artikel 8 van het EVRM."

4.2 Verzoeker lijkt van mening te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat aangezien hij van mening is dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan. Noch de aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991, noch het door verzoeker aangevoerde artikel 8 van het EVRM omvatten evenwel een dergelijke motiveringsplicht, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen wijziging inhoudt van verzoekers verblijfstoestand. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het gezinsleven van verzoeker met zijn partner van Guineese nationaliteit niet wordt betwist. Verweerder bevestigt overigens dat zijn partner werd geregulariseerd en in het bezit is van een B-kaart geldig tot 15 juni 2016. Verweerder vervolgt evenwel door erop te wijzen dat om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het kader van een duurzame relatie verzoeker de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in artikel 10bis van de vreemdelingenwet. Artikel 8 van het EVRM kan niet als een vrijgeleide beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in de regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. Verweerder concludeert dat artikel 8 van het EVRM niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis van de vreemdelingenwet. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt bijgevolg dat er wel degelijk een proportionaliteitsafweging is gebeurd. Een schending van de motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker betoogt dat van zijn partner niet kan verwacht worden dat zij naar een voor haar onbekend land gaat, waar ze nog nooit is geweest en niemand kent, merkt de Raad op dat verweerder in de bestreden beslissing slechts ten overvloede motiveert dat zijn partner desgewenst samen met verzoeker naar Nigeria kan gaan, nu niet werd aangetoond dat zij in de onmogelijkheid verkeert om verzoeker eventueel te vergezellen naar Nigeria. Verzoeker weerlegt het motief niet dat de onmogelijkheid om hem te vergezellen naar Nigeria niet werd aangetoond en bijgevolg toont verzoeker niet aan dat het motief kennelijk onredelijk is. Het gegeven dat aan zijn partner een B-kaart werd afgegeven terwijl aan verzoeker deze machtiging werd geweigerd, laat evenwel niet automatisch toe te besluiten dat er sprake is van een inmenging in het gezinsleven. Herhaald wordt dat de bestreden beslissing de verblijfstoestand van verzoeker niet wijzigt. Bovendien toont verzoeker niet aan dat er ernstige belemmeringen bestaan die hem er kunnen van weerhouden met zijn partner in zijn land van herkomst of elders te verblijven. Het feit dat verweerder de partner de mogelijkheid bood om op legale wijze in België te verblijven, laat ook niet toe te besluiten dat er in voorliggende zaak op verweerder een positieve verplichting zou rusten om ook verzoeker een verblijfsmachtiging toe te staan. Verweerder heeft duidelijk aangegeven waarom hij van oordeel is dat de aangehaalde buitengewone omstandigheden niet worden aanvaard. Voorts moet benadrukt worden dat het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd heeft dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van

de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Verzoekers asielaanvraag werd definitief afgesloten op 18 juli 2005. Verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Verzoeker heeft zijn feitelijke gezinssituatie opgebouwd tijdens illegaal verblijf, terwijl hij zich bewust was van het precair karakter van het voortbestaan ervan in het Rijk. Verzoeker toont niet aan dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn om een gezinsleven uit te bouwen in zijn land van herkomst of elders. Het loutere gegeven dat zijn partner in het bezit is van een B-kaart en haar leven dat zij in het Rijk heeft opgebouwd niet wil achterlaten, kan op zich geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat verzoeker reeds stappen had ondernomen met het oog op gezinshereniging in België. Een positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat om verzoeker op het grondgebied te gedogen, wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatsecretaris op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Verweerder heeft weldegelijk rekening gehouden met verzoekers relatie en het feit dat zijn partner over een verblijfsmachtiging beschikt. Voorts maakt verzoeker in het licht van zijn betoog niet duidelijk dat de gemachtigde de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Dienvolgens maakt hij een schending van de door hem aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk.

Het enige middel dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing is, in de mate dat het ontvankelijk is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vijftien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN